

Historia Parafii
św. Anny w Kijanach

Opracowanie elektroniczne ks. Wiesław Podlódowski

Historia Parafii św. Anny w Kijanach

Historia parafii swój początek wiąże z kościołem w Nowogrodzie. Wzmianka o tym umieszczona jest w "Liber beneficiorum dioecesis Cracoviensis" Jana Długosza.

W dokumencie pod rokiem 1325 występuje wzmianka o istnieniu parafii pod wezwaniem Wszystkich Świętych w Nowogrodzie (wieś koło Kijan). W okresie reformacji w jej granicach pojawili się luteranie posiadający tu swój zbór do lat trzydziestych XVII w. Kościół w Nowogrodzie został zamieniony na zbór kalwiński. Prawdopodobnie, kiedy kościół powrócił ponownie do użytkowania przez katolików, został spalony przez innowierców. Wobec powyższego w 1598 r. Piotr Czerny z Witowic, właściciel Zawieprzyc postanowił zbudować nowy drewniany kościół w Kijanach. Parafię przeniesiono z Nowogrodu do Kijan, z zachowaniem tego samego terytorium. Została ona uposażona przez Piotra Czernego w ziemię i wolny wyrąb w lesie. Fundacja ta została powiększona na początku XVII w. Przez Stanisława Czernego.

8 stycznia 1599 roku kardynał Jerzy Radziwiłł aktem erekcyjnym powołał nową parafię pod wezwaniem świętej Anny w Kijanach. Akt erekcji parafii zachował się w oryginale do dzisiaj. Jest to pergamin, z pieczęcią woskową, umocowaną na jedwabnej nitce. Zachował się również dokument nadania ziemi dla parafii przez Stanisława Czernego syna Piotra z roku 1626. Obydwa te dokumenty zostały przekazane 19 stycznia 1989 r. do Archiwum diecezjalnego w Lublinie.

Okolo połowy XVII w. przy kościele wybudowano 2 murowane kaplice. Kolejnym ważnym wydarzeniem w dziejach kościoła w Kijanach jest rok 1683, kiedy to Atanazy herbu de

Suchekomnaty Miączyński, wojewoda wofyński właściciel Zawieprzyc, udający się u boku króla Jana III Sobieskiego na odsiecz wiedeńską, złożył śluby przed obrazem Matki Bożej w Kijanach, że jeżeli szczęśliwie powróci z wyprawy, to w miejsce drewnianego kościoła, wybuduje nowy, murowany. Co też się stało. Fakt ten finalizował się 37 lat. Budowę kościoła ukończono w 1723 roku. Konsekracji kościoła dokonał sufragan krakowski ks. bp Michał Kunicki 12 października 1745 r.

W roku 1911 staraniem księdza Ignacego Jaworowskiego kościół został rozbudowany na planie krzyża w stylu barokowym. Dwukrotnie wydłużono główną nawę i zakończono ją na frontonie wysoką - stylową wieżą. Obok kościoła ks. Jaworowski wybudował także stylową dzwonnice w kształcie łuku triumfalnego, w której umieszczono 2 dzwony (jeden konsekrowany przez bp. Piotra Kafwę w 1952 r., a drugi przez ks. W. Szczepanika w 1962 r.).

W roku 1926 kościół był restaurowany. Zniszczony w czasie II wojny światowej (w 1939 r. spalony dach i wieża kościelna), został po wojnie ponownie odrestaurowany (prace zakończono w 1958 r.).

Cmentarz przykościelny jest otoczony murem (XVIII w.).

Kościół jest murowany z cegły, jednonawowy. Wystrój kościoła ma przewagę późnego baroku. Przy prezbiterium zakrystia, przy nawie 2 kaplice budowane wraz z kościołem, nad nawą mała wieżyczka, na frontonie duża wieża z kruchtą w przyziemiu (całość z 1911 r.). Ołtarz główny, ambona, chrzcielnica i 2 ołtarze boczne są rokokowe (II połowa XVIII w.). Wszystkie ołtarze drewniane z murowanymi mensami. W ołtarzu głównym mieści się obraz Matki Bożej Szkaplerznej z końca XVI lub początku XVII w. (sukienka z blachy srebrnej, dwie korony srebrne, pozłacane). W zwieńczeniu ołtarza obraz św. Anny Samotrzec (XVIII w.). Po prawej stronie nawy znajduje się ołtarz z obrazem św. Antoniego (XVIII w.), a na zasuwie - św.

Mikołaja. W ołtarzu bocznym po lewej stronie obraz św. Kajetana, a na zasuwie - św. Kazimierza. Ponadto 2 ołtarze boczne w kaplicach: w prawej z obrazem św. Anny (XIX w.), a w lewej - z dużą rzeźbą Pana Jezusa na krzyżu (XIX w.). W nawie znajdują się ławki dębowe (ponadto 3 ławki kolatorskie z XVIII w.), na chórze muzycznym 12-głosowe organy, w zakrystii zabytkowe ornaty i 2 kielichy (komoda z XVIII w.).

Administracja i życie religijne parafii

W życiu religijnym pewną rolę odgrywały bractwa (m. in. od XVIII w. bractwo szkaplerzne). Przy parafii istniała biblioteka (zachowała się część księgozbioru - księgi liturgiczne i rozprawy z różnych dziedzin).

Ze względu na bardzo rozległy teren, już na początku XVIII w. w parafii pracował wikariusz. Funkcjonowała tu także szkoła prowadzona przez rektora. Wizytacje z XVIII w. wspominają o szpitalu dla 5 ubogich (istniał on jeszcze w XIX w.).

Już w XVIII w., uwzględniając rozległy obszar parafii, planowano stworzyć kościół filialny przy kaplicy zamkowej w Zawieprzycach. Zamiar ten zrealizowano dopiero po 200 latach, zaś w 1982 r. utworzono tu samodzielny ośrodek duszpasterski. Do XIX w. parafia należała do dekanatu parczewskiego, następnie do lubartowskiego, zaś w XX w. znalazła się w dekanacie łeczyńskim. Od 1994 r. funkcjonuje w granicach dekanatu Lublin-Podmiejski.

Do końca XIX w. na terenie parafii istniał jeszcze jeden kościół: w XVIII w. przyłączono do parafii bystrzyckiej kościół filialny w Łuszczowie, który w 1899 r. stał się samodzielną jednostką.

W 1922 r. wieś Krzceń odłączono do par. Rogóźno.

W 1991 r. erygowano parafie przy dotychczasowej kaplicy filialnej w Żezulinie.

Na terenie par. znajdują się liczne krzyże przydrożne i kapliczki, między innymi krzyż zabytkowy przy drodze do

Nowogrodu, w Kijanach i w Spiczynie. W Spiczynie zachowały się ponadto kapliczki przydrożne - murowana z XIX w. z rzeźbą św. Floriana, drewniana z połowy XIX w. z obrazem Matki Bożej, murowana z 1957 r. (wybudował ją Piotr Brodzik). W Stoczku 3 drewniane kapliczki (w jednej zabytkowa figurka Chrystusa Frasobliwego), w Ziółkowie kapliczka przydrożna, murowana z cegły, z przełomu XIX i XX w. (z rzeźbą ludową Matki Bożej Niepokalanie Poczętej).

Cmentarz grzebalny został założony jeszcze w XVIII w. Na cmentarzu znajduje się grobowiec rodziny Skłodowskich (z tej rodziny pochodziła Maria Skłodowska-Curie).

Archiwum parafialne przechowuje między innymi księgi metrykalne od 1725 r., wizytacje od 1781 r., kronikę, stare księgi świadczące o kulcie Matki Bożej Kijańskiej.

Parafia jest znanym ośrodkiem kultu maryjnego. W wielkim ołtarzu kościoła znajduje się obraz Matki Bożej Kijańskiej, słynący łaskami i czczony przez ludność nie tylko miejscową, ale również okoliczną. Kult ten sięga dawnych wieków. Świadczy o tym nie tylko tradycja, ale również zachowane dokumenty (m. in. w archiwum parafii w Kijanach księga prowadzona od 1726 r.). Każde święto ku czci Matki Bożej Kijańskiej gromadzi liczne rzesze wiernych.

Odpusty: 1. Matki Bożej Szkaplerznej (16 lipca), 2. św. Anny - Matki NMP (26 lipca), 3. św. Kajetana (7 sierpnia).

Obraz Matki Bożej Kijańskiej

Prototypem obrazu Matki Bożej w Kijanach jest obraz rzymski pochodzący z IV wieku, znajdujący się w Bazylice Matki Bożej Większej - zatytułowany *Salus populi Romani*. Późniejsze prototypy znajdują się w Krakowie i we Lwowie. Kraków - to obraz Matki Bożej Różańcowej znajdujący się w kościele ojców dominikanów sprowadzony do Polski w 1598 roku przez Bernarda Maciejowskiego późniejszego Prymasa Polski.

Jest to dar ojców jezuitów rzymskich. Drugi - ofiarowany przez Generała ojców jezuitów rzymskich św. Franciszka Borgiasza - znajduje się we Lwowie. Przybył tutaj w 1584 r. Kilka lat przebywał wcześniej u jezuitów w Jarosławcu. Nosi on tytuł Matki Bożej Śnieżnej.

Farby jakimi został namalowany obraz Kijański kolorem przypominają te, które były używane przez malarzy włoskich na przełomie XVI i XVII wieku. Takie farby używane były w tym samym czasie również w Polsce. Obraz istnieje na pewno od 1623 r. Prawdopodobnie sprowadził go Piotr Czerny, który troszczył się szczególnie o wyposażenie kościoła i parafii. 15 października 1653 r. miasto Lublin ofiarowuje korony srebrne i pozłacane. Korony wykonane zostały specjalnie na zamówienie; są typu zachodniego, manierystycznego. Ten typ należy do najstarszych. Starsze są tylko korony Matki Bożej Częstochowskiej. Korony Kijańskie zostały wykonane techniką trybowania. Do trybowania użyto smoly. Formę uzyskano dzięki uderzeniom młotka. Zdobione są kamieniami czeskimi, pochodzącymi najprawdopodobniej z Sudetów.

Kult Matki Bożej w Kijanach

W 1640 r. szlachcic podlaski Mikołaj Nieprzycki opowiada, że w Łuszczowie musiał czekać więcej niż 2 godziny nim "przejeżdżający i piechotą idący na odpust do Kijan przeszli tam do Łaskawej Najświętszej Matki". Proboszczem w Kijanach był wtedy ks. Jacek Łecki.

W 1726 r. parafię Kijany obejmuje ks. Michał Jan Maciej Bobrykiewicz protonotariusz Apostolski, prałat Archidiakon Chełmski, kanonik i kanclerz Kolegiaty Lubelskiej, prepozyt Łeczyński. Jest to bez przesady najwybitniejsza postać dająca najwięcej z siebie dla trwania i rozwoju kultu Maryi w Kijanach. W 1726 r. założył księgę łask i cudów zdarzających za przyczyną Matki Bożej Kijańskiej. Sprowadził obraz św. Kajetana z Włoch

oraz jego relikwie. W kapliczce obok cmentarza umieścił figurę św. Kajetana. W 1730 r. założył Bractwo Szkaplerzne. W 1846 r. Agata i Franciszek Lisowie ufundowali sukienki do obrazu wykonane metodą seryjną. Obraz Matki Bożej Kijańskiej opromieniony jest niezwykłymi zdarzeniami. Obraz został uznany jako cudowny "voce populi". Wiele osób z Kijan, bliższych i dalszych okolic doznało szczególnych łask za pośrednictwem Pani Kijańskiej, co potwierdza Księga łask oraz liczne vota. Te "osobliwe zdarzenia" dotyczą przede wszystkim niezwykłych uzdrowień uznanych za cudowne. A oto niektóre z nich:

Barbara Drzewicka z Puchaczowa od pół roku sparaliżowana. Po Mszy świętej odprawionej przed cudownym obrazem i przyjęciu Komunii świętej "kulę zostawiła, zdrową wracając do domu".

Antonina Miączyńska z Rzewuskich dziedziczka Zawieprzyc przez 8 lat nie mogła urodzić żywego dziecka. Po odbyciu pielgrzymki do sanktuarium Kijańskiego i wysłuchaniu Mszy świętej pocieszona została przez powicie upragnionego syna. Wdzięczna za doznaną łaskę ufundowała vota srebrne do obrazu Matki Boskiej.

Katarzyna Korec konająca od kilku dni nie przyjmowała pokarmu. Po Mszy świętej przed Cudownym Obrazem uzdrowiona została. Jako votum ofiarowała szkatułkę z kości słoniowej.

Józef Rzewuski modląc się przed Cudownym Wizerunkiem doznał łaski uzdrowienia. Ofiarował monstrancję, kielich, złote i srebrne vota.

Ks. Wincenty Pawelec - wikariusz parafii Kijany, w styczniu 1916 roku wpisał swoje oświadczenie, że Matce Bożej Kijańskiej zawdzięcza swe uzdrowienie z tyfusu plamistego, którym się zaraził posługując chorym.

Także w ostatnich latach zanotowano kilka cudownych uzdrowień. Najgłośniejsze z nich to uchronienie od śmierci lub

trwałego kalectwa małego Jarka Wójcika z Wólki Nowej. 3 lipca 1986 r. bawiąc się nieopodal domu wpadł do szamba głębokości 3 m. W jego zawartości przebywał około 10 min. Wyciągnięty został przez swojego dziadka. Wszyscy byli przekonani, że nie żyje. Rodzina nieustannie modliła się do Matki Bożej Kijańskiej - odprowadzane były Msze święte i odmawiany Różaniec. Lekarze orzekli, że jeśliby nawet żył, będzie niesprawny umysłowo ze względu na długotrwałe niedotlenienie mózgu. Chłopiec jednak dzięki pomocy Maryi żyje, rozwija się i zachowuje normalnie.

Przedstawione przykłady świadczą o wielkiej miłości Matki Bożej bez względu na pochodzenie człowieka, jego wiek, czy wykonywany zawód. Od początku zaistnienia widzialnych znaków opieki Maryi Kijańskiej w postaci uzdrowień, zachowania od nieszczęść, wierni w dowód wdzięczności składali liczne vota, które umieszczone są w gablotach obok obrazu.

Najważniejsze fakty z dziejów kościoła i parafii w Kijanach

1598 r. - zbudowanie drewnianego kościoła w Kijanach przez Piotra Czernego podstolego lubelskiego, właściciela Kijan;

1599 r. - ustanowienie parafii Kijany, dekretem biskupa krakowskiego Jerzego Kardynała Radziwiłła, który jako patronkę obrał św. Annę;

XVII/XVIII - rozwój kultu Matki Bożej Kijańskiej i związanego z nim pielgrzymowania do Kijan, jako znaczącego ośrodka pątniczego na terenie Lubelszczyzny - liczne łaski otrzymywane za pośrednictwem N.M.P.

1633 r. - ozdobienie obrazu M. B. Kijańskiej pozłacanymi koronami ufundowanymi przez społeczeństwo Lublina;

1639-59 r. - dobudowa do drewnianego kościoła z prawej strony kamiennej kaplicy i umieszczenie w niej obrazu Matki Bożej; z lewej strony drewnianej kaplicy Krzyża Świętego - przez proboszcza Bartłomieja Bernatowicza;

1672-79 r. - odbudowa i modernizacja na zlecenie Atanazego Miączyńskiego, właściciela Zawieprzyc, Zamku wraz z kaplicą w pobliskich Zawieprzycach przez znanego architekta Tylmana z Gameren;

1683 r. - śluby przed cudownym obrazem M. B. Kijańskiej złożone przez Atanazego Miączyńskiego udającego się, pod wodzą króla Jana III Sobieskiego z odsieczą Wiedniowi przeciw Turkom, że gdy szczęśliwie powróci, postawi w Kijanach murowany kościół i obraz Matki Bożej umieści w wielkim ołtarzu;

1686 r. - rozpoczęcie realizacji ślubowania po szczęśliwym powrocie z wojny z Turkami, w której Atanazy Miączyński zasłynął jako zwycięski pułkownik jazdy, a także obrońca osoby króla. Jego czyny wojenne uznane zostały przez Cesarza Austrii nadaniem mu tytułu Hrabiego Świętego Cesarstwa Rzymskiego;

1723 r. - zakończenie budowy murowanego kościoła przez Piotra syna Atanazego;

1726 r. - objęcie parafii przez ks. Michała Bobrykiewicza, który zainicjował uroczystość Matki Bożej Szkaplerznej, jako główne święto parafialne, dając początek odbywającym się od 1730 roku corocznym odpustom maryjnym;

1745 r. - konsekracja nowego kościoła pod wezwaniem św. Anny przez biskupa Michała Kunickiego;

1885 r. - papież Leon XIII uczynił kijański ołtarz główny ołtarzem uprzywilejowanym;

1911 r. - rozbudowa kościoła staraniem ks. proboszcza Ignacego Jaworowskiego; wydłużenie głównej nawy, budowa stylowej wieży oraz dzwonnicy;

1926 r. - gruntowna renowacja kościoła w okresie działalności ks. Macieja Wójtowicza;

1939 r. - uszkodzenie kościoła przez wojska niemieckie w czasie działań wojennych i zorganizowanie przez ks. proboszcza Kazimierza Sitkowskiego zabezpieczenia kościoła przed ruiną na okres wojny;

1946-57 r. - odbudowa kościoła po zniszczeniach wojennych kierowana przez ks. Kazimierza Sitkowskiego;

1982-85 r. - liczne prace prowadzone przez ks. proboszcza Mieczysława Bochenka nad przygotowaniem świątyni kijańskiej do przyjmowania licznych pielgrzymów z dekanatu łęczyńskiego i okolic;

od 1988 r. - przeprowadzenie gruntownych prac konserwatorskich nad przywróceniem dawnej świetności ołtarzom przez ks. proboszcza Lucjana Marcinkowskiego.

Atanazy Miączyński fundator kościoła

Atanazy Miączyński urodzony w 1639 roku w Zawieprzycach, jest jednym z typowych przykładów kariery człowieka wywodzącego się z niezamożnej szlachty, który doszedł do wysokich godności i urzędów państwowych w dawnej Polsce.

Był rzadkim przypadkiem wierności najpierw królowi Janowi III Sobieskiemu, a później po jego śmierci Augustowi II. Piastując wysokie urzędy państwowe miał wpływ na politykę państwa i jego sferę militarną.

Atanazy wychował się w domu rodzinnym w Zawieprzycach razem z rodzeństwem; siostrami: Anną, Zofią i Petronelą, oraz braćmi: Stanisławem i Andrzejem. We wczesnym dzieciństwie wychowaniem jego zajmowały się: matka i sędziwa babka. Atanazy Miączyński wzrastał w czasach ostrych walk z Kozakami, Tatarami, Szwedami i Rosją; był to również okres walk o tron polski. W 1673 roku został ranny w walce pod Chocimiem. Wyprawa chocimska otworzyła przed hetmanem Janem Sobieskim drogę do korony królewskiej, a przed Atanazym Miączyńskim, którego męstwo i zdolności wojskowe poznał Sobieski - drogę do sławy i zaszczytów jakie zaczęły nań spadać. 21 V 1674 r. podpisał elekcję króla Jana III Sobieskiego z województwa lubelskiego. Król Jan III Sobieski po wstąpieniu na tron - tego samego dnia powołał Atanazego Miączyńskiego do

swego najbliższego otoczenia jako pierwszego dworzanina. Rok 1676 to również rok koronacji króla, na której był obecny Atanazy Miączyński - wierny przyjaciel domu. 16 VII 1683 roku przybył do Warszawy posłaniec od cesarza Leopolda I z wiadomością o ucieczce cesarza z Wiednia i o zbliżającej się 150 000 armii tureckiej do stolicy Austrii.

Atanazy Miączyński własnym kosztem wystawił chorągiew pancerną. Przed wyruszeniem na wyprawę 1683 r., Atanazy Miączyński mieszkający w Zawieprzycach, udał się z rodziną do kościoła w pobliskich Kijanach i tam złożył uroczyste śluby, że jeżeli z wyprawy szczęśliwie powróci, to w miejsce drewnianego kościółka wystawi kościół murowany i obraz Matki Bożej przeniesie z kaplicy wielkiej wdzięczności do wielkiego ołtarza.

Faktyczne rozpoczęcie wyprawy odsieczowej miało miejsce 15 VIII 1683 r., gdy król dosiadł konia i powierzył dowództwo nad wojskami w kraju kasztelanowi krakowskiemu Andrzejowi Potockiemu, a w ich składzie znajdował się 12 pułk Atanazego Miączyńskiego starosty łuckiego. Droga wiodła przez Częstochowę, gdzie widzimy Atanazego na Mszy św. na Jasnej Górze. Podczas kampanii większość czasu spędził u boku króla, śpiąc nawet w jego namiocie. Pułk pancerny pod wodzą Atanazego Miączyńskiego, który znajdował się na prawym skrzydle wojsk pod dowództwem hetmana Jabłonowskiego wziął udział w ostatecznym szturmie na wojska tureckie, który zadecydował o zwycięstwie. Klęska wojsk tureckich była całkowita, zapanował chaos, zamęt, wszczęła się panika w obozie tureckim. Turcy pozostawili dymiące pieczenie na rożnach i gorące potrawy w kottach.

18 września zawrócił Atanazy u boku króla Jana III Sobieskiego na wschód w kierunku Bratysławy. W czasie powrotu z wyprawy wiedeńskiej Atanazemu przydarzył się przykry wypadek. Otóż przy przekraczaniu Dunajca stracił 2 wozy wyładowane skarbami; wiele złota, naczyń, zbroi, wiele biżuterii, własny sygnet rodowy, oraz nad czym najbardziej ubolewał dyplom

cesarza Leopolda I na tytuł hrabiowski. Po wyprawie wiedeńskiej król Jan III Sobieski mianował go łowczym wielkim koronnym, po Jerzym Fredrze.

Po powrocie do rodzinnej miejscowości Zawieprzycy, wypełnił śluby złożone przed wizerunkiem Matki Bożej Kijańskiej rozpoczynając budowę kościoła murowanego. W swej rezydencji w Maciejowie na Wołyniu finansuje budowę dwóch kościołów i szpitala na 12 chorych; dla swych wiernych, a rannych towarzyszy walk.

W hołdzie zwycięzcy spod Wiednia Jan Matejko namalował obraz "Sobieski pod Wiedniem". Na obrazie tym widoczna jest również postać starosty łuckiego, pułkownika A. Miączyńskiego w futrzanej czapce na głowie, stojącego obok hetmana Jabłonowskiego ubranego w rycerską zbroję z szyszakiem zdobionym piórami. Obraz ten znajduje się w Rzymie w muzeum Watykańskim przy Bazylice św. Piotra.

Atanazy w 6 lat po wyprawie wiedeńskiej został mianowany przez króla podskarbin nadwornym koronnym po Michale Rzewuskim. Dzięki temu otrzymał możliwość bliższego i bardziej częstego kontaktu z królem zarządzając jego skarbem. Stanowisko podskarbiego było dożywotnie, kontrolowane przez Sejm. Mając 51 lat poślubił Helenę Łuszkowską. 17 czerwca 1696 r. był przy śmierci króla Jana III Sobieskiego. Uchwałą sejmu odbytego po śmierci króla Atanazy Miączyński został przydzielony do komisji rezydującej w Warszawie, która miała pilnować ładu i porządku w kraju, aż do wyboru nowego króla. Został nim Sas Fryderyk August I, który przybrał imię Augusta II. Jego koronacja miała miejsce 15 września 1697 roku. Król August mając respekt dla zasług Atanazego Miączyńskiego podskarbiego nadwornego i chcąc zachęcić go do dalszych usług dla Rzeczypospolitej i króla, obdarzył go dożywotnią pensją w wysokości 6000 złotych polskich wypłacanych na św. Jana każdego roku. Atanazy szybko znalazł nowego chlebobdawcę. W 1713 r. mianowany został wojewodą

wofyńskim, w tym też roku zrzekł się urzędu podskarbiego koronnego na rzecz swojego zięcia Franciszka Ossolińskiego.

Atanazy Miączyński był już 74 letnim człowiekiem zmęczonym wojowaniem, dlatego ostatnie lata swojego życia spędził w swych olbrzymich dobrach wyłaczając się z życia politycznego. Umierając w marcu 1723 roku pozostawił po sobie olbrzymi majątek, który liczył 426 wiosek i 22 miasta. Majątek ten podniósł ród Miączyńskich do najznakomitszych rodów w kraju i ułatwił wchodzenie w związki małżeńskie jego potomkom z pierwszorzędnymi rodami w Rzeczypospolitej. Córka Katarzyna wyszła za mąż za Franciszka Ossolińskiego, Elżbieta za Józefa Sierakowskiego. Piotr ożenił się z Antoniną Rzewuską, Antoni poślubił Dorotę Woroniecką. Kazimierz został pułkownikiem wojsk litewskich, a Józef kanonikiem warszawskim. Umierając Atanazy liczył 84 lata. Pochowany został w miejscowym kościele w Maciejowie na Wofyniu.

Atanazy Miączyński cieszył się dużym zaufaniem szlachty, która często wybierała go posłem na Sejm. Cieszył się ogromną sympatią króla Jana III Sobieskiego, a później Augusta II. Nie żałował też grosza na fundacje kościołów czy dary dla klasztorów np. Paulinów na Jasnej Górze. W roku śmierci Atanazego ukończono budowę kościoła w Kijanach.

